

Vojsen: Der kan fra ingen Side være Tvivl om, at det her foreliggende Lovforslag er et virkelig Stykke af Hærororganisationen og altsaa et Forsøg paa stykkevis at reformere paa dette Omraade. Dertil kommer, at det vist ogsaa vil erkjendes, at det Punkt, som ved dette Lovforslag berøres, ikke er et af de mindst vigtige for Hæren, nemlig Spørgsmaalet om Avancementsforholdene mellem Hærens Befalingsmænd. Det er et Punkt af ikke liden Vægt, og dertil kommer, at det ikke vil være ganske let at overse, hvilket Omfang, hvilken Rækkevidde et Stykke Reform som denne i Virkeligheden vil have, og hvilken indgribende Betydning det vil kunne faae for Hæren i Fremtiden. For mit Vedkommende stiller det sig klart, at en Reformeren stykkevis paa dette Punkt vil være absolut uheldig. Forøvrigt skal jeg kun forbigaaende bemærke, at det jo er bekendt for Alle, at Spørgsmaalet om Aldersgrændsens Hensigtsmæssighed eller ikke er et gammelt Tvistepunkt lige fra den Tid, man begyndte at diskutere Hærsørgsmaalet. De Klager, der ere reiste over den nuværende Tilstand i Hæren og navnlig med Hensyn til dens Befalingsmænd, gaa væsentlig ud paa — vi have hørt dem her saa ofte gjentagne — at der bliver en mindre og mindre Tilgang af virkelig dygtige Kræfter til Hærens Befalingsmandskorps, idet de dygtige Kræfter i Folket vende sig andet Steds hen. Det blev saaledes af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) forleden Dag med Styrke gjort gjældende, at den nu gjældende Aldersgrændse i den Henseende havde virket affrækkende. Jeg er i den Henseende af den stik modsatte Mening. Jeg tror netop, at, er der Noget, der skulde virke affrækkende for dygtige Kræfter i Henseende til at gaa ind i Hærens Tjeneste, vilde det være at forhøje Aldersgrændsen. Jeg er overbevist om, at en Fremgangsmaade som den er egnet til at falde de middelmaadige Kræfter til Hæren, nemlig dem, som kun føle sig tilfredsstillende med at være afhængige af disse høje Aldersgrændser paa den Maade, at de komme til at følge op med gennem klasserne som en Hæmsko paa Avancementet fra nederst til øverst, og som ved Hjælp af disse 3 Ullagsaar kunne haabe med Nød at slippe igjennem. Den Slags Folk forekommer det mig, vil nærmest blive loffet til Hæren ved Forhøielsen af Aldersgrændsen. Derimod er jeg overbevist om, at de lavere Aldersgrændser ikke ville virke affrækkende paa de dygtige Kræfter, thi den unge Mand, der er sig sin Dygtighed bevidst og i den Henseende har nogen Selvtillid, hvad altid følger med Dygtigheden, vil seldse være overbevist om, at han nok skal bane sig Vej og altsaa ikke vil være blandt dem, som blive ramte af Aldersgrændsen. Jeg tror derfor, at de lavere Aldersgrændser netop ville virke i den Retning, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds ønsker, nemlig i Retning af at vække

Lyst hos dygtige Mænd ved Udsigt til livligt Avancement og gennem de forskjellige Grader til at tilbyde Hæren deres Tjeneste. Jeg er overbevist om, at ingen Udsigt vil virke mere løvende paa Hærens Kræfter end et langsomt Avancement; en Hær med jubilerende Lieutenanter og affældige Stabsofficerer, er en Institution af den Art, som lader Haabet ude, og hvor Haabet ikke faaer Plads, der svækkes Kræfterne mere, tror jeg, end ved noget som helst Andet. Denne Betragtning er vistnok ogsaa anerkjendt af Alle, mulig med Undtagelse af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds. Af den høitærede Krigsbestyrelse er der jo pænlynt gjort Forsøg paa at raade Bod paa den Følge, som det i Anmærkningerne til Lovforslaget er anerkjendt, at en ligefrem Forhøielse af Aldersgrændsen vilde faae, nemlig at det vilde føre til en Forhøielse af Gjennemsnitsalderen i hver af de forskjellige Klasser. For at raade Bod paa denne Følge er der i Lovforslaget tilføjet nogle Bestemmelser sigtende dertil. Den ene er den, at man, idet man ophæver den lavere Aldersgrændse for Forfremmelser, dog lader den blive staaende paa en vis Maade, saaledes at de Lieutenanter og Kapitainer, der have naaet henholdsvis det 42de og 52de Aar, fremdeles skulle kunne søge deres Uffed med Pension, og man indfører en ny Aldersgrændse af denne Bestaffenhed for de høiere Charger, nemlig for Oberster og Generaler, henholdsvis ved 60 og 65 Aars Alderen. Jeg tror, at ganske vist vil denne Udgang til at søge Uffed med Pension virke i modsat Retning af Forhøielsen af Aldersgrændsen, men paa den anden Side tror jeg ikke, at Erfaringen har vist, at denne Ret bliver benyttet i noget stort Omfang. Men bliver den staaende her alligevel, efter at Forfremmelsesgrændsen er høvet, ser jeg ikke rettere, end at der er blevet en Grændse tilbage, der vil stemple den Befalingsmand, der har naaet denne Grændse som en af dem, der alligevel ikke egne sig til Forfremmelse. Den Lieutenant, der har naaet 42 Aars Alderen, og den Kapitain, der har naaet 52 Aars Alderen, vil ved denne Aldersgrændse alligevel faae det Stempel paa sig, at han i Birteligheden af Krigsbestyrelsen anses for at være mindre tjenlig, siden han ikke tidligere er bleven forfremmet. Den Ulempe, man da hidtil har havt af disse tre Ventenaar, vil for en væsentlig Del blive bevaret ved denne Bestemmelse, selv om der ved Krigsbestyrelsens Naade endnu kan aabnes ham en Udgang til Forfremmelse i disse 3 Aar; men Stempleet for Udygtighed vil han alligevel have paa sig fra det Dieblit, han har naaet denne Aldersgrændse. Jeg tror altsaa, at ved denne Bestemmelse modvirkes det, man ønsker, nemlig at faae en Streg staaet over disse tre Aar, som kaldes den døde Grændse, hvoraf der hverken er Indgang eller Udgang, ja Indgang er der dog. Ved Siden deraf foreslaar Lovforslaget Ind-